

dostaje Groge, vemo že, da si je pomagal o priliki z izvestnim številom »obupanih zajcev«, »preoblečenih martinčkov« i. t. d., katere je v so-sebno hudih zadregah pomnožil tudi na tisoč.

»Pretesne mi je naredil,« zakriči gospod, »pretesne, Groga! Ali slišiš, pretesne!«

»Pretesne, gospod major!«

»In potem?«

»In potem, gospod major, dobili ste še tisti dan v dar stoinpetdeset pravih havan od gospoda polkovnika Grebena — to se pravi . . .«

»Kaj se pravi? Še jedenkrat! Jaz te že naučim govoriti!« Takó zahrumí v pretečem »crescendu« razdraženi gospod.

Groga pa nadaljuje ves razbeljen od notranjega žara »adagio cantabile e molto semplice« blizu takó-le: »— — od gospoda polkovnika Grebena stoinpetdeset pravih pretesnih škorenj in dve lepi havani od čevljarja v dar — êhê, je že prav, ahá!«

»Takó, takó, ti štampilhar, počakaj no!« vzklikne major razljučen in pošlje prazno urino stojalce, lično zrezljano od črnega mahagonija, z mizice po tistem poti kakor prej škatljico. Spretno kakor najboljši cirkusni jongleur je Groga ujel tudi to sovražnikovo orodje. Prej se je namenil, da bode govoril kolikor mogoče narobe — sedaj pa res sam že ni več vedel, kaj pripoveduje. Z vsemi petimi prsti desne roke se popraska za ušesom, pregleduje in vrtí škatljico in stojalce v levici in časih uprè plašen pogled v majorja, takó nedolžno, kakor da mu je ta razlagal sólo slavno indsko junaško pesem »Mahâbhâ-rata« ali »Siddhântakaumudi« ali celó »Mâlotîmâdhava Nâataka«.

»Nadaljuj!« zatogotí se major ves hripav.

Groga molčí v obeh deželnih jeziki.

(Dalje prihodnjič.)

V galeriji slik.

Ti nisi kakor veličastna slika,
Ki jo razstavil je sloveč slikar,
Ki divi se ji množica velika,
Zroč v živih bojah utelešen čar.

Ti si kakor podobica tam skrita —
V okviru skromnem prizor srečnih dni;
In vender v nji milina vsa je zlita,
Nesmrtno delo to umetniške moči. —

S. L. Mozirski.

